

Maya, mormor och morötter

Det lackar mot jul. Ljuset ska snart återvända och ankor ska åter skutta i tv-rutorna. Om ni läser detta får vi också anta att vi gjorde allt detta och att världen INTE gick under 21 december – trots slutpunkten för Mayakalendern och diverse mediala diskussioner om att detta också skulle innebära slutet för världen som vi känner den...

För min egen del känns det som en del av min värld verkligen försvunnit i och med att min högst älskade mormor dog under sommaren. Min barndom är full av minnen av ett vardagsnära naturumgänge i hennes stora trädgård och av doften av nytjärad eka eller mustiga äpplen på vinterförvaring. Sånt som man önskar att alla ungar fick ta del av för att ta till sig glädjen i det enkla naturumgänget. Det är bara att hoppas att nya generationer kommer efter och förstår det fina i att ha nässelsnärja, nattskatta och nonnea omkring sig... Fast morotsgallringen har jag aldrig varit speciellt förtjust i. Jag har aldrig gillat att leka Gud och bestämma över vem som ska få leva och vem som ska skatta åt undergången. Det har alltid känts som en lite för tydlig koppling till den etniska rensning som alltför ofta följt i mänskliga erövringars spår. Å andra sidan är det väl just det där vi som art pysslar med gentemot våra "medarter".

I sällskapet rullar verksamheten vidare. Arbetet med nästa del i vår bokserie om Dalarnas hotade och sällsynta arter går också vidare. Turen är nu kommen till de mångsidiga och spännande svamparna.

Slutligen vill jag ta tillfället i akt att åter påminna om det viktiga i att du delar med dig av dina iakttagelser. Det spelar ingen roll om du sett arterna i någon bokad ruta eller bara snubblat över dem i stan. Inte heller behöver du vänta till dess du tycker att du har en komplett lista på din hembygds botaniska fröjder; färdig blir man aldrig och det är bara att komplettera senare. Själv tänkte jag ägna en del av min julledighet åt att med godisskålen och fyndlistorna inom räckhåll återuppleva gångna somrars fröjder genom att knappa in dem i Inges rapporteringsprogram.

Sedan är det bara att ta nya tag. Under vinter får vi bland annat chansen att repetera gräsen och lära oss mer om palsmyrarnas värld. Sedan dröjer det inte länge innan blåsippan ute i backarna står och vi ses därute igen.

Staffan